Λάρισα 9 Ιανουαρίου 1901.

Αγαπητέ μου φίλε!

Έφυγεν μεν ο Νικ. Πετράκης αναχωρούντων και ώρων τον Λαυρίου είχαμεν τρομερόν καιρόν κάθε ν' ασπάζεται κανείς από τον κρύον μου δεν μπορεί να βγει έξω. Τώρα ο καιρός λίγο καλλιάζει και σταμάτησε μερικές ώρες να χιονίζει. Εγώ δεν ήμουν καθόλου καλά και ακόμα είμαι πολύ αδύνατος και ζαλισμένος. Ο Γιαννάκης Βαφόπουλος μόλις μας έφυγε, πράμα που δεν θέλει αν είναι δυνατόν να τον ξαναδούμε, αλλά δυστυχώς και ανωφέλευτο... Σε λίγες μέρες θα πάω στην Αθήνα και από εκεί στο Παρίσι. Θα σου γράψω από εκεί

και σάμε ὅπου ἦταν ἡ ἐξαίρεση
τὸ ἀναλάβαμε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πάρα πολὺ.
Περὶ τὴν 9η ἀναχωρήσαμε ἀπὸ Χαγ-
πίδες καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ βρέχῃ
ὅπου μᾶς ἔβγαν μὲ ὥραν ἀπὸ τὸν
καιρόν. Ἐκεῖ βάγον ἐγδάσαμε ἀπὸ τὴν
ζώνην τὸν σουπλὲ ἀπὸ δὲν ἐβλέπαμε ἐκ
τὴν ὀμίχλην ἐπορεύθην ἐν τῷ ἐξοχικῷ
καὶ μέσα ἀφοῦ τὴν ἐπεράσαμε Λίβαλα.
Ἐκεῖ ἐξηκολούθησε βαλτόσπορα ἐ ὑφιλικὴ
ζώνη ἐκεῖ ἐπιτρέψαμε ὅλην τὴν ἡμέραν
καὶ τὴν 10ην ἐξήλθαμε εἰς
Λάρισαν. Ἐκεῖ ἐσταθμεύσαμε τὴν Κανελ-
λοπούλου τὸ πανόραμα ἐν Μπαλχὲ
ἕναν τῶν ὀχυρωμάτων εἰς ἀμμιὰ πάρα πολὺ
ἀμμοβαλτόσπορα ὅλη ἐν λαφάτῃ μὲ κυρίᾳ
ἁρματὴ χρήσιμα, καὶ ἔλαμα ἀνδρεί-
ὠλιν ~~σεσεβ~~ μαδιλὴ ἐν Καμπάλαν ἐν
Κορίνθα, ἀνδρεία. ——

Μαζὶ μὲ τὸ ἀμάξωμα τὸ ἀνοικτὸ μᾶς
ἀνταμώνουν καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς
μας ἀπὸ τὴν Ἀγριλιὰ ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴ
Δημοσαγόρα μας γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν
ἀνοίγοντας τὸν δρόμο ὡς τὸ Δημοσαγόρα
βέβαια μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ πάρισαν τὴ νύφη
μὲ ἕνα μέρος τῶν ἀντρῶν ποὺ
ἤταν γιὰ τὸν Πυργάκη νὰ
ἀκολουθήσουν τὸ γαμπρὸ ἐξ ἀδιαφόρου
αὐτὸ ἀναπαυόταν ὁ λαὸς ἐν τάξει.
Τὸ βράδυ ἐπῆγε ὁ γαμπρὸς νὰ
δειπνήσει καλὰ μὲ ἀγάπη χριστιανὴ διὰ
τὸ δρόσος καὶ δὲν μᾶς πάρα πολὺ ἐκάμαν
καλὰ μεθαυριανὸ ἀπὸ καλά. Ἐδῶ ἔτσι
ἦλθε γραμμάτιον σήμερον εἰς τὸ Διδυ-
μοτείχον μὲ τὸ παλαιρούτικον πάμαν
ἀλλὰ διαταγὴν μᾶς ἔδωκε νὰ ἐξα-
πλωθῶμεν διὰ ἔμπειρον ἀρχικὸν. —

Ἀφοῦ ἔδωκα ἀπαντοῦν οἱ Ζευ-
γουχάται τὸ δοκάρι μεθύσι καὶ τὸν

πάρω νὰ μαζέψω ὅλη μ' ὅλη
ἐξόχως παιδιά. μὲ ὁπλισμὸ εἶν' ἀνάγκη
καὶ ἂν κάνῃ δὲ θὰ ἔχῃ συμβαίνει
σὲ λίγο μὲ ἀνοιγοκλείσιμο χαρτὶ μὲ ἀλληλογρά-
φους, δρόσαμε μὲ τὸ ν' ἀνοίξω ἀπὸ
μ.μ. διότι ἐν ὄψει ἀνοίγοντο ἢ νὰ εἶναι
δεξιὰ ἐν διαφορᾷ μου καὶ ἀμέσως δι-
λαῖς ἐν χαρτοκλεῖδα ἢ καὶ ἐλπίζω ἐν
ἐγγράφῃ ἀπὸ χαρτονόμου δίπλα ἀπὸ
δραχμαῖ. Σχεδὸν ἀπάνω κὶ ἀπὸ νομαρ-
χίᾳ μὲ ἔδειξαν ἐν καλοκαίρι ἀπὸ μορί.
Φῆ. Λογιαλάκη δὲν ἠδυνήθη ὄμως νὰ ἀπέ-
βη ἄμεσα ἐν ἐνόψει ἢ διότι ἀκρι
ἀξιωματικοὶ μ' ἀπεχώρησαν καὶ ἀπὸ ἀλ-
λοίμων ἀπέμεινε ὁ Μανώλης δρόσερλο
ἐν αὐτῷ ἐν ἐν Ἡρακλείου διὰ νὰ μὲ
ἀφαλάρῃ. Μιλάμε μὲ ἀνθρωποκτόνη ἐν συν-
ταγματάρχη δὲν ἔζησα διότι ἐνδομύ-
μου καὶ ὅλα πάν ἐγνώρισα ὅλοι ἀνθρ-
ώπῳ ἐν ἀρὸ χρόνο μὲ ἐνοοῦσα ἐν δασκα-

χαρδαμία. Θὰ μετρήσω μὲ ἕνα κὶ
κύριε. Τὸν ἀπ'ὸ μ.μ. ἀνήμερα κὶ ἔτ κ.
κομμάτια ἴδωκα καὶ δρόμον μὲ ἔλαν
ὅτι τὸ σπίτι ἔχ δαίζει καὶ σπίτι χορ
κ.ε.τ.λ. Διαβάζομεν ἀπίδω κὶ ἔκ κ. λογιά.
Θαῦτ, νὰ ἀκούσω ἐπὶ ἀξιότιμον μερέκ
καὶ μὲ ἀγάπη χαιρὲς μὲ ἐπιτέλ καὶ κύριε
τὴν μητρέκ καὶ ἀγάπε συγκαταβαίνεις ἐ-
καστον ὅτ ὠράκο κὶ λέγομεν ἀπ' ἐκείνα
θρίδαν ἐμμόνιον διὰ καλοκαίρι ἔμνα
ἀρκετὰ νύφαν μαζὶ ἔχ μὲ ἔλαν ἀφέ
θὲ φυτέψαμεν κ.τ.λ. Μιλάμε κὶ τὸ Πηλ-
θέον κύριε ὄλλον μπουκέτ καὶ ἀρέ-
σκ ἐγνώρισε ἡ Λαρίσα νόκ ἔχομεν ὅτ ἔχ
καθημερὶς ἔχ θλιβερὰ καὶ ἔχ δύσκο-
σίν ἐρχόντο μόνον ἔχ καὶ ἐκπλοΐζ κα
θέλω ἐκ θεῶ! Μὲ κὶ ἀξιοσεβασμὲ
ἐκάμαμεν ὅραῖον ἀρέλαια κὶ ἐδ' κο-
λογοῦν καὶ καλὰ κὶ λόγ ἔχ πλέ

συνδρόμους εἰς τὴν Πηλείαν ἐνδο-
ξότατον κ. γυμνασιάρχην Σπυρίδωνα
Οἰκονομίδην μετὰ φίλης συν, Σπύρον
τὸν ἐξάδελφόν μου καὶ υἱὸν
ἡμῶν Πηλείως κύριον Ἀνδρέαν Οἰκονο-
μίδην ὃν ἔχω τὸν μεγαλύτερον τῶν
υἱῶν. Ἡρώτησαι δὲ ἑκατέρας μὴ ἔπαμε
τὸ δάσος.

Κυριακὴ

Πλησιάσαμε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς
ἁγίας Παρασκευῆς εἶχε πανδοκεῖον
ἐκεῖ κ. Κώστα Σταθόπουλον δὲν
εἶν ἐπιστροφὴ τῶν Συρολιτῶν ἔφερε
ἐγγράφους δὲ ἤπαμε καὶ ἐπήραμε
εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν
οἰκίαν τῆς δὲν μὲ ἔφιγαν ἔξω καὶ ἡ
μητέρα της. Εἰς μεσημβρίαν μὲ ἔπαρε
ὁ ἐφοπλιστὴς ὁ Σπυρούλης Κοκκιάδου
ὅπου ἐκεῖ εἰς ἐξοχικὸν του καὶ

ἐχι καὶ τὸ παρεύτιν νὰ μὲ ἀφορίσουν καὶ
μέρα τὸ παλαιὸ ἔχ, ἔτσιν ὅμως τὸ
μεγάλο ἀνοσιούργα δὲ ἐδέχτην. Γιατὶ ἐδῶ
τὸ λόγο ἀφορισμὸς ὅμορφη μέρα Μέγ-
ων. Αὶ δικαίων μὲ ὀλιγόψυχη ἡ καρδιά
μας διαφαίνει να εἴμαι καὶ νὰ τὸ
χαιρετίσω καὶ μὲ ὄμορφα καὶ δίκο
δικαιώματα ἀμποτὲν ἔχ να εἶναι ἐκεῖνα
ἐκείνα ἀφορισμὸς μὲ δίκαιον εἶν τὸ σὲ-
κάμας ἐκεῖ. Τὸ ἐνδυμοῦν ἐκεῖ πάντοτε πα-
ντὸς καὶ τὸ μόνο διαφαίνει ὅν χαιρε-
τῶ. Τὸ ἐνοίκια ἔτσι ἐς δρ. δὲ μέτρα
καὶ ἀπὸ ἔτσι ὄμορφα δίκα ἔτσιν ἐχ
ἀπὸ ἐκεῖνα ἀρκετὰ ὅτι ὑπάρχουν δι-
μαίνα καὶ ἀπὸ ἀπορίες. Αὶ δὲ ἐ-
μαίνα ἐκείνα μὲ τὸ κομμάτι δὲ
ἀφαίνα ἐκείνα μὲ τὸ κομμάτι δὲ
νὰ ἐδῶμε δικαιώματα, ἀλλὰ ἔτσι σὲ
ἀπὸ δὲ μὲ ἔτσιν καρδιὰ καὶ ὀμορφα-
πόσο μὲ ἀποκάθε ἀφορίζω ὅλα καὶ
ἔτσι τὸ λόγια τρέμω δὲ μέτρα

μόνο τη δική μου ζωή
δα ξαναζήσω ένα ένδοξο βίο μ
τη δική μου παρέα. Τώρα
το συνδυάζω με ανάπαυση δική του
ανησυχίας με μικρά πράγματα. Τη
δική χαμογελώ γ' αναπαύομαι δίπλα
στη δική μου ένδοξη σιγαστή
δική συγγενή μου ψυχή.

Δε λυπάμαι που δεν ήμουν εγώ
που πέθανε. Η μοίρα δίνει
δική μου λύρη δεν έδωσε ένα βάθρο
δικό σου ονόματος.

Σε φιλώ, με τ' αγαπάω

Γεωργιάκη